

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

C. R.,
Linn
Sv.

EN MINNESKRANS

af

T. R. S.

T. R. Sauer

Stentorifabro.

Till
Ungdomsvänner
Gustaf Brusewitz
etc. m. m.
af
Thure och hans hustru.

Walthnerod d. 2/1882.

MINNE

AF

THURE OCH LAURA

TILL

DERAS

BARN, SLÄGTINGAR OCH VÄNNER.

AF

T. R. S. *(Själänder)*

N O R A, 1881.

Tryckt hos *C. E. Bergstrand.*

MINNE

OF

THEIR OCH LARJA

THE

OF

THEY, STADEN OCH VÄRRE

OF

THE

NORR 1851

Printed by C. E. Westberg.

Sången

Den bliv, sången gick att bryta —
Ej läger, mål för skuldens hopp,
Blott en och annan blomsterknopp,
För att en kranse till Laura knyta.

VERSAR TILL LAURA.

Om det är som ditt hjerta
För kranse, som Dig tackas här,
Hva' viktigt då befordrad är,
Fast ingen läger kranse bär.

I Lauras Stambok.

Du Hulda! best på livets stig
Min blick ej alltid faller Dig,
För spårens sorg och din lida
Satt skön och mild,
Hvarstund jag väntar från Dig skild

1881. 7622

VERSAR THE LAURA

Sångmön.

Den blyga sångmön gick att bryta —
Ej lager, mål för skalders hopp, —
Blott en och annan blomsterknopp,
För att en krans åt Laura knyta.

Om hon ditt väna bifall röner
För kransen, som Dig räckes här,
Hon rikligt då belönad är,
Fast ingen lager henne kröner.

I Lauras Stambok.

Du Hulda! fast på lifvets stig
Min blick ej alltid följer Dig,
För själens öga dock din bild
Står skön och mild,
Hvarhelst jag vistas från Dig skild.

1831. Thure.

Till Laura på Hennes Födelsedag.

Den 5 Maj.

När nytänd vårsol blickar
Kring himlens rund och ler,
Och glädjens helsning skickar
Till fält och kullar ner,
Der väna Flora sitter
Och sina blommor strör, —
Du fogelns glada qvitter
I lundens sköte hör.

Hans blick bland blomstern dröjer,
Han lyss till vindens gång:
Hvad hjertat ljufvast röjer,
Är ämne för hans sång.
Så sjunger jag ock gerna
Om *lifvets* glada vår
Och sommar. — Hulda Tärna!
Dess fågring dock förgår.

Jag vet en bättre sommar,
Den hösten ej förstör.
Jag vet en *ros* som blommar
Fast vintern snöbeströr. —
Hon blommar i ditt hjerta,
Fast ungdom flyr sin kos —
I glädje som i smärta —
Det fromma sinnets ros.

En Minnesgåfva*).

Laura, ej försmå
 Hvad Dig bjudes här,
 Fast — som gifvarn — så
 Gåfvan barnslig är.

Ja, man kalle mig:
Barn — jag leker än,
 Blott jag eger Dig
 I min lek, som *vän*.

Laura! se, än står
 Lifvets lustgård grön,
 Och för barnen *vår*
 Blomstrar ännu skön.

Snart den flyr sin kos;
 Somnarn nalkas re'n —
 Skänk mig Du en ros,
 Jag åt dig ger *en*.

*) Denna *Minnesgåfva* har sin lilla pikanta historia. Thure förfärdigade den åt sin blifvande *Fästmö*, ett par år innan han lärde känna Laura. Gåfvan bestod af en *korg*, utskuren af en *hågbärskärna*, och innesluten i en *kapsel* af en *körsbärskärna*. På kapselns lock var utskuren en *Pensée*, omgifven af denna devis: *Le nom de cette fleur est souhait de mon coeur*. — Kapselns nedra del var omgifven af en perlkranz och försedd med initialerna till *Thures* fullständiga namn. — Alla bokstäfver och prydnader voro utförda i upphöjdt arbete.

Jag vill jollra nu,
 Kanske snart ej mer,
 När ej, Laura, Du
 Längre mot mig ler.

Ljuf är dock min lott;
 Nog jag jollrat har,
 Om i minnet blott
 Jag hos Dig bor kvar.

1832.

Till Laura på Hennes Födelsedag.

Den 5 Maj.

Den unga våren vänligt ler
 Och friska blommor bär:
 Dig, Laura, han sin hyllning ger,
 För Dig han smyckad är.

Dig stämmer fogeln upp sin sång
 I lunden, säll och fri, —
 Och vindens sus och böljans gång
 Sig blanda gladt deri.

Så, mången gång den blida vår
 För Dig må smycka sig,
 Och blommor strö i dina spår,
 Med sänger helsa Dig!

Men vår, som ungdom, snabbt förgår —
 De ljufva drömmar fly.
 En annan sång snart fogeln slår,
 Och andra dagar gry.

Dock, Laura saknar ej en fröjd,
 En fågling, som förgår.
 För hennes själ, så from och nöjd,
 Uppblomstrar stadig vår.

1832.

Lauras Minneskrans.

När glad i Vänners krets Du knyter
 En Minneskrans från livvets vår,
 Männ' ock *violen*, som jag bryter,
 En plats bland fagra blomstren får?
 Den är ej doftande och skön,
 Lik stolta rosen, som Dig pryder —
 Men blygsamt hjertats mening tyder:
För Lauras väl en trogen bön.

Som nu ditt sköna Eden blommar,
 Det blomstre jemt inom ditt bröst,
 Och skänke fröjd åt livvets sommar,
 Och glada minnen åt dess höst!
 Visst mången ljuf förhoppning dör —
 Visst mången knopp skall stormen bryta.
 Men må han härja, må han ryta —
 Ej fromma hjertats lugn han stör.

Din framtid ila glad i möte,
 Med ungdomssinnets friska mod.
 Hvad doldt den bär uti sitt sköte,
 Det blifve *godt*, som Du är *god*!
 Vi tro ej ödets blinda spel —
 Så skymme oro ej ditt öga!
 Vi tro en *Fader* i det höga,
 Som ger Dig *goda barnets del*.

1832.

Nyårs-önskan till Laura.

Hvad ditt hjerta ljufvast finner,
 Bästa gåfvor himlen har,
 Sällhet mer än nämnas hinner --
 Skänke nya årets da'r!

Goda englar Dig ledsage
 Städs på ljus och törnfri stig!
 Glädjens hulda engel tage
 Plats i hyddan bredvid Dig!

Lycklig blif! — och ostörd lycka
 Skall då blomstra ock för mig.
 Sorger skola mig ej trycka,
 Blott ej sorger trycka Dig.

Mitt Hjertas svar.

Si, Laura lofvat vara
 För mig en trogen vän.
 Männ' ej min lycka svara
 Emot min önskan än?
 När Laura i sitt minne
 Som vän mig sluter inne,
 Är jag ej lycklig då?
 — — — »ej lycklig då!»

Hvems var den röst jag hörde?
 Hvem gaf min fråga svar?
 Hvem var, som tystna'n störde? —
 Ack! det mitt hjerta var.
 Du klappar, arma hjerta!
 Af oro, längtan, smärta. —
 Har du en önskan än?
 — — — »en önskan än!»

Tyst! jag din önskan känner.
 Håll den inom dig kvar.
 Var nöjd — *vi äro vänner*;
 Så *Hon* betygat har.
 Om din förmättna fråga
 Jag skulle yppa våga,
 Männ' *Hon* ej banna mig?
 — — — »ej banna mig?»

Vid mottagandet af en Ring, med Devis:

Sällan råkas Vi.

„Sällan råkas Vi“, — den klagan förde
Lauras gosse, då *Hon* borta var.
Denna ömma klagan Henne rörde,
Och *Hon* sände honom tröstrikt svar.

Säg, betyder ej den dyra gåfva,
*Ring*en, som Du hulda skänkte mig:
»Fast vi *sällan* råkas, vill jag lofva,
»Med min tanke *ofta* helsa dig!»

1832.

Sång-Ämne.

Ämne skulle Laura gifva
För den sång, jag ville skrifva.
Ämne nog *Hon* gifvit har. —
Hvarje ord af Hennes tunga
Vore värdigt att besjunga —
Hvarje blick ett ämne var.

Hvem af lundens muntra skara
Kan väl stum och sånglös vara,
När den blida sol går opp? —
Skåda hän i ängens sköte —
Hvarje blomma, vid dess möte,
Öppnar strax sin slutna knopp.

Skulle då, min Glädjestjerna!
 Vid ditt möte, jag ej gerna
 Höja ock min enkla sång?
 Skulle, om i hjertats gömma
 Några Edens rosor drömma,
 De ej vakna än en gång?

Jo, de vakna; men jag sjelf — jag drömmer,
 Drömmer vid din sida ljuflig dröm.
 Lifvets alla stormar jag förglömmers,
 Glömmers tideus ström.

När intill mitt bröst ditt bröst jag sluter,
 Finns då någon sällare än jag?
 Ej jag räknar flyende minuter —
 Blott ditt hjertas slag.

Ingen oro för min framtid störer.
 Ej jag ser de törnen, jorden fått —
 Skådar endast Engeln, som mig förer
 Öfver rosor blott.

„*Hvilket joller! Hvilken barnslig yra!*“
 Af min sång förtörnad, bannar Du.
 Banna ej — Hur kan jag sången styra?
 Ack, jag *drömmer* ju!

Kärleken är Majsol.

Kärleken är Majsol
 På vår lefnadshimmel.
 Kärlek andas vårluft
 I vårt hjertas verld.
 Den ej älskar, lefver
 Än i ödslig vinter, --
 Komme också våren
 Med sitt blomsterdoft,
 Med sin ljusa himmel,
 Sina vestanvindar,
 Sina foglasånger,
 Sina lunders sus --
 Den ej älskar, lefver
 Dock i ödslig vinter.
 Blommorna kring honom
 Ingen vällukt strö;
 Fogelns glada sånger
 Hinna ej hans öra;
 Vestans milda fläktar
 Lifva honom ej.

Kärlek! du är Majsol
 På min lefnadshimmel,
 Andas äfven vårluft
 I mitt hjertas verld.
 Vinter var derinne,
 Kall och ödslig vinter.
 Ingen vänlig blomma
 Höjde än sin blick;
 Inga nöjets fläktar

Rörde känslans vågor;
 Ingen ljufvig aning
 Egde ännu röst.
 Men jag såg Dig, Laura!
 Vinterkylan flydde —
 Kärlek åt mitt hjerta
 Skänkte *sol* och *vår*.
 Glädjens sköna rosor
 Dofta nu derinne,
 Och en ständig vårsång
 Sjunger fröjdfullt hopp.

1833.

Lauras kärlek.

Jag lofvat, Laura, att Dig versar skrifva —
 En vers för hvarje rad, jag fick af Dig.
 Men om de också skulle flera blifva,
 Jag hoppas, detta fel förlåtes mig.

Se, felet är ej mitt — de mig förledde,
 De dyra tankar, dem Du tecknat opp.
 Hur rika ämnen de för sångarn bredde
 Af ljufva minnen och af fröjdfullt hopp!

*“Bland alla varelser på hela jorden
 “Jag älskar Thure högst — min Skatt han är.”*
 Ifrån ditt hjerta gingo dessa orden —
 Det var ju så? — Den tanken är mig kär.

Du älskar mig — Jag dyra minnen eger
 Af stunder, då din *kärlek* gjort mig säll.
Du älskar mig — jag glad i hoppet säger:
 »Mig Laura älskar intill lifvets qväll.»

Du vill mig älska, så i fröjd som smärta. —
 I lifvets klara, som dess mulna da'r,
Du vill mig älska; och ditt trogna hjerta
 Har än i döden *kärlek* för mig qvar.

Du vill mig älska — O, hur ljuft förrinner
 Min lefnadsflod invid ditt trogna bröst!
Du vill mig älska — i din famn jag finner
 Min sällhets hägn, för alla sorger tröst.

Men *skatten*, som Du valt, kan den väl göra
 Ditt hjerta rikt, din lefnad glad och skön? —
 Dock, som *din skatt*, må jag Dig städs tillhöra, —
 Med *all min kärlek*, som *din kärleks lön*!

1833.

Thures klagan vid Lauras bortresa.

Kring gröna fält och kullar
 Re'n fläktar vårljum vind,
 Och glädjetåren rullar
 På *Rosas* friska kind.

Här höres fogeln qvittra
 Om kärlek för sin brud;
 Här bäcken slår sin cittra —
 Allt lyder glädjens bud.

Allt lyder — — men jag kan ej lyda.
 Mig våren ingen glädje ger;
 Ty bland de blommor, nejden pryda,
 Jag ej *min Blomma* ser.

Hon har försvunnit — — allt försvinner,
 Och uti höst förbyts min vår.
 Den tår, på mina kinder rinner,
 Är ej lik *Rosas* tår.

Ack, Laura! hvarför öfvergifva
 Din sångare, att klaga här?
 Hvem skall väl nu hans sånger lifva,
 Då Laura borta är?

Du flyr — — Må fogeln glädtigt höja
 Sin kärlekssång — den rör ej mig.
 Ej ängens blommor mig förnöja —
 De plockas ej åt Dig!

1833.

Rosen.

En fager Ros mig Laura skänkte --
 Sjelf blommors Drottning, skön och mild.
 När Rosen räcktes mig, jag tänkte:
 »Du är vår varma kärleks bild.
 »Den purpurfärg, hvaraf du lyser,
 »Dess rena låga målar ju?
 »Vår kärlek dock ej törnen hyser,
 »Är ej förgänglig, såsom du.«

Violblomman.

Säg mig, du lilla blomma,
 Hvi högtidsklädd du är?
 Hvem väntar du, skall komma,
 För att dig smeka här? —
 Din fjäril — kan jag tänka —
 Som förr, så kär och yr!
 Nej, stackars lilla enka!
 Till dig ej mer han flyr.
 På dig han tänker föga, —
 Der han bland rosor far.
 Ditt himmelsblåa öga
 Han redan bortglömt har.
 Blif min! — och jag dig gömmer,
 Som trogen vänskaps bild.
Min vän ej *vänner* glömmes,
 Fast långt från honom skild.

Slut, Laura! boken då och rista
 På enkel vård, med trogen hand,
 Ett minne af din vän — det sista:
 „Han hunnit fridens land.“

1834.

Sjuklingens afsked.

Sitt afsked vännen skiekar —
 Ren' lifvets afton ler.
 Snart skåda väl hans blickar
 Ej Dig, ej solen mer.

Haf tack, Du Vännen ömma!
 För all den fröjd Du gaf.
 Hur ljuft det blir att drömma
 Om Dig i stilla graf!

Och när nu jorden gömmer
 Den vän, Dig älskat ömt,
 Du honom ju ej glömmar,
 Fast verlden honom glömt?

Till kullen, der han hvilar,
 Din älskling, hulda Mö!
 Visst mången gång Du ilar,
 Att minnesblommor strö.

Väl grafven stoftet sluter;
 Men anden evig är,
 Och evigt tacksam njuter
 Det offer Kärlek bär.

1834.

Slut-Helsning i bref till Laura.

Farväl! Farväl!
 Din vän jag är,
 Så länge än jag vistas här. —
 När sist jag helsat Dig: *Farväl!* —
 Då blir jag der —
 I himmelen —
 Förevigt ock din vän.

1834. Thure.

Välönskan.

I bref till Laura på hennes födelsedag.

— — Ja, Du vet det, om ock munnen tiger,
 Hur mitt hjerta klappar ömt för Dig.
 För ditt väl dess bön till himlen stiger;
 För ditt väl det ville offra sig.
 Kunde blott min bön, Du hulda Tärna!
 Kalla Edens rosor kring Dig ner,
 O! då ville sjelf jag nöjas gerna
 Med de kala törnen, jorden ger!

1834.

De älskandes Môte.

Såg du uti tysta skogen
 Lilla dufvan, öm och trogen,
 Som sin älskling återfann?
 Hörde du dem kuttra båda,
 Och med smekningar förråda,
 Hvad ej tungan tolka kan? —

Det var oss du såg och hörde,
 Der ej verdens buller störde,
 I förtrolig aftonstund.
 Edens lunder oss omslöt,
 Och med hvarje kyss, vi knöt
 Mera fast vårt själsförbund.

1835.

Den Glada Vären.

Kom, hulda Flicka! i naturens sköte,
 Bland Floras sköna, oskuldsfulla slägt,
 Der frid och glädje göra oss sitt möte,
 Och vestan lifvar med sin milda fläkt. —
 Der lundens sångarskaror, städse unga,
 Vår flydda barndoms rosendröm besjunga.
 Kom, låt oss lyssna nu som förr till sången.
 Dess underbara tjuskraft än är kvar;
 Än är ej känslans sköna vår förgången;
 Än fantasien sina vingar har.
 Och när den välbekanta sången klingar,

Sig till sitt barndomseden själen svingar.
 Se, fälten der med guld och purpur skryta!
 Se, högtidsklädd den minsta blomma står!
 Kom, dyra Laura! låt oss kransar knyta:
 Än passar kransen väl ditt mörka hår.
 Snart kommer kulen höst, och blomman fall-
 nar —

Ack! snart för lek och löje sinnet kallnar!
 1835.

Morgon-Helsning.

Natten har flytt —
 Vakna då opp!
 Dagen på nytt
 Börjar sitt lopp.
 Solen, med varma blickar,
 Redan sin helsning skickar
 Öfver Floras rika blomsterland,
 Öfver sjö och strand.

Vädret är skönt,
 Lunden är sval;
 Klädda i grönt,
 Kulle och dal
 Vänta Dig, hulda Flicka!
 Blommorna le och nicka;
 Och om kärlek, uppå lummig gren,
 Sjunger fogeln re'n.

Främlingens Vårsång.

Se, den blida våren nalkas —
 Solen ler, och vestan skalkas;
 Flora smyckar fält och lunder,
 Och i ljusa morgonstunder
 Höjes foglasång.

När med dina lockar leker
 Stilla fläkt, och kinden smeker,
 Och från barmen floret höjer —
 Laura, Du min ande röjer,
 Sväfvande kring Dig.

Och när blomman, vid ditt möte,
 Vänligt ler i ängens sköte,
 Längtansfullt upp till Dig blickar, —
 Ifrån mig hon helsning skickar:
 „Laura, glöm ej mig!“

Hör Du dufvan flyktad maka
 Kalla suckande tillbaka —
 Tänk på honom då, som klagar,
 Under saknads långa dagar,
 Fjerran skild från Dig!

Höstsång till Laura.

Ändad är den sköna sommar,
 Dystra nalkas höstens dagar.
 Himlen gråter, nordan klagar.
 Ingen ros på fältet blommar.

Ingen sång i lunden klingar.
 Hän till blomstersmyckad söder,
 Der beständig vårsol glöder,
 Fogeln flytt på sträckta vingar.

Ej din sångare får ila
 Hän till blomstersmyckad söder,
 Der hans ljufva *Vårsol* glöder —
 Får ej vid ditt hjerta hvila.

1835.

Min Blomstergård.

Jag eger ock en Blomstergård.
 Fast hösten strör sitt gull,
 Den doftar än i trogen vård,
 Af *minnesblommor* full.

Si, under flydda dagars lopp,
 Hvar gång jag lycklig var,
 Då sköt en vänlig blomma opp,
 Och blomstrar sedan kvar.

Den skönaste då höjde sig,
 När, Laura! i min famn,
 Du *trohetslöftet* skänkte mig,
 Och blomman fick ditt *Namn*.

I enslig stund, då saknad tär,
 Jag till den *blomman* går,
 Och gjuter ut min smärta här
 I stilla vemods tår.

Och när nu blomman vänligt ler,
 Då ler jag äfven glad —
 Jag hoppets stjerna speglad ser
 I tåren på dess blad!

1835.

Tack för Rosen!

Tack, hulda, goda Laura!
 För Rosen, Du mig sände —
 En Ros förutan törnen,
 Af purpur rik och vällukt —
 Din *varma kärleks* bild.

Tack, hulda, goda Laura!
 Så vill din *rika kärlek*
 Strö blommor på min bana,
 Och lära mig förgäta,
 Att jorden törnen har.

1835. 5 Dec.

Till Laura.

Med en Verssamling.

Om Dig jag sjöng, när vårsol log,
När sommarn sina skatter strödde,
När dagens ljus bland höstmoln dog,
När vintern jordens prakt förödde.

Om Dig jag sjöng på glädjens stig,
Och glädjen då fördubblad kände.
Än till min tröst jag sjöng om Dig,
När smärtans tår på kinden brände.

Här, tag nu gården af min sång.
Blif vittne till min fröjd och smärta —
Och tänk på sångarn någon gång,
Som bär din bild i troget hjerta!

Förnyad Vår.

Nyss trodde jag höst skulle komma,
Så ödslig och mörk var min stig;
Och vissnad mig tycktes hvar blomma,
När, Laura, jag skildes från Dig.

Men snart skänktes våren mig åter —
Dig, Älskade! såg jag på nytt.
Säg, att han mig aldrig förlåter,
Den *vår*, vid ditt möte har grytt.

Afsked.

Nu, farväl! — jag från Dig far;
 Men Guds englar stanna qvar.
 Englaskydd långt bättre blifver,
 Än det skydd min famn dig gifver.

Berg och dalar, land och sjö
 Snart mig skilja från min Mö.
 Mellan oss snart vågor brusa,
 Stormar tjuta, skogar susa.

Låt mig dock, fast bort jag far,
 I ditt minnes hem bo qvar.
 Mins, hvar qväll då stjernor blicka,
 Att från mig de helsning skicka!

1836.

En ljuflig Dröm.

En ljuflig dröm jag drömde nyss;
 Men, ack! den var så kort.
 Den flydde vid din afskedskyss,
 Som vårskyn sväfvar bort.

Jag undan stormen — drömde mig —
 Uti en fridfull hamn,
 Der vågor sakta höjde sig —
 Den hamn var Lauras famn.

En flod af ljus sig nedergöt
 Från stjernehimmel klar:
 Den ljusflod till mitt hjerta flöt
 Från Lauras ögonpar.

Mitt sinne tjustes af ett ljud,
 Mer ljuft än källans språng,
 Och vårens glada förebud —
 Jag hörde Lauras sång.

Men hastigt drömmen flydde mig.
 Nu ingen *hamn* jag ser;
 De blida *stjernor* dölja sig,
 Och *sången* hörs ej mer.

1836

Längtan.

I bref till Laura.

Ensam, i sin tysta kammar,
 Sitter här din stackars gosse,
 Fjerran skild från all sin glädje —
 Fjerran, Älskade! från Dig.

Längtan är hans enda sällskap.
 Tanken blott till Dig får ila —
 Ej han sjelf; i grymma bojor
 Håller ödet honom kvar.

O! när får jag friad ila
 Till min hulda Flickas möte,
 Att af ljufva kärleksbojor
 Fängslas invid troget bröst?

Ingen svarar på min fråga.
 Ingen friar stackars fången.
 Ingen fyller opp min längtan —
 Ingen, ingen hör min suck!

1837.

Återseendet.

På Dig, Du Älskade! på Dig jag tänkte,
 När nytänd sol i öster höjde sig.
 När tröttad sol i vestervåg sig sänkte,
 Min tanke än med längtan flög till Dig.
 Ej blotta tanken nu min helsning bringar —
 Sjelf flyr jag hän till Dig på längtans vingar.

Fiendtligt floden sträckte nyss sitt sköte,
 En dyster graf, — emellan mig och Dig.
 Nu vaggas han mig hjälpsamt till ditt möte;
 Och berg och dalar öppna välkänd stig;
 Och mörka skogen ljusnar och försvinner —
 Snart hjertat målet för sin längtan hinner.

Snart ingen våg mer återstår att plöja,
 Och ingen dal att genomvandra mer.
 Snart lyftar afståndet sin dunkla slöja,

Och Lauras hulda blick emot mig ler —
 Och främlingen sitt Eden finner åter, —
 Vid troget hjerta glädjetårar gråter.

1838.

De länge Trolofvade,

THURE och LAURA,

sammanvigdes i Äktenskap

den 30 Augusti år 1838.

Vid Lauras graf.

1825/379.

Jag sjöng om *Laura* i sin ungdoms fågring —
 Jag sjöng, som yngling, om en älskad *Brud*.
 Och öfver sången spriddes glädjens hägring
 Af lycklig kärlek, i sin blomsterskrud. —
 Nu sjunger sorgsne gubben sista sången
 Om *Laura*, *Makan* — ack! om fröjd förgången.

Jag står *vid Lauras graf* — och ser försvinna,
 Som ljuflig dröm, min lefnads sälla da'r.
 Hon var mig allt: min glädjes vårdarinna,
 Mitt ljus, mitt stöd, mot sorgen mitt försvar.
 Hon var mig allt; nu allt för mig är borta.
 Min sällhets dagar, — hvad de voro korta!

Nu är det kallt, ditt förr så varma hjerta;
 Och slocknad är din kärleksfulla blick.
 Min själ är full af saknads bittra smärta,
 Se'n, hulda *Maka*! Du ifrån mig gick. —
Vid Lauras graf jag dock ej tröstlös gråter —
Förklarad Vän en gång jag finner åter!

Sångboken Innehåll.

Uppå en himlarendens lag
Solen sista blick i världen
Yngon, tvärfanda mot lifven,
Dott sitt aftonvärde slög

VERSAR AF BLANDADT INNEHÅLL.

Kritans sorgel skänke sig —
Geh en stilla, stöjd sig
Här han öfver all naturen

Åttarindes rörelse matt
Trädens silvrig i den rökning
Här jag med stilla stämning
Här han avskade! God natt!

Men Uron mitt sungen Fga
Fyrdje som kvällen bländ
Från nordlands hjertans grund
Sögd skakar mot det blåga

Allt som stilla barnens stige
Oröfvande i dunkelt vane
Märkade till sorgens äran
Der jag stod af skumad bild

VII. LANGE ZEIT

1871

Die erste Zeit war eine Zeit der
Tage, die ich in der ersten Zeit
des Jahres 1871 verbrachte. In
dieser Zeit war ich in der ersten
Zeit des Jahres 1871.

Die zweite Zeit war eine Zeit der
Tage, die ich in der zweiten Zeit
des Jahres 1871 verbrachte. In
dieser Zeit war ich in der zweiten
Zeit des Jahres 1871.

Die dritte Zeit war eine Zeit der
Tage, die ich in der dritten Zeit
des Jahres 1871 verbrachte. In
dieser Zeit war ich in der dritten
Zeit des Jahres 1871.

Sångmöns helsning.

Ljuft vid himlaranden log
 Solens sista blick i qvällen.
 Vägen, tumlande mot hällen,
 Doft sitt aftonqvåde slog.

Uppå dunkla vingar buren,
 Hvilans engel sänkte sig —
 Och en stilla, ostörd frid
 Göt han öfver all naturen.

Aftonvinden rörde matt
 Trädens löfverk; i dess susning
 Hörde jag med stilla tjusning,
 Hur han hviskade: „*God natt!*“

Men ifrån mitt sorgsna öga
 Flydde ännu hvilans blund.
 Från beklämda hjertats grund
 Stego suckar mot det höga.

All min flydda barndoms fröjd,
 Sväfvande i dunkelt minne,
 Gäckade mitt sorgsna sinne,
 Der jag stod af saknad böjd.

Dock snart klarnade en stjärna —
Hoppet är den stjernans namn —
 Och förtroligt till min famn
 Slöt sig Sångens väna *Tärna*.

»Yngling stäm din lyra — sjung
 »Om de sköna barndomsåren,
 »Och fly hoppet uti spåren;
 »Så blir livvets lott ej tung.»

»Hoppet och det ljufva minne,
 »Må de städs ledsaga dig!
 »Ljus och jemn blir då din stig,
 »Gladt och ungdomsfriskt ditt sinne.»

Så hon hviskade. — Och mild
 Tryckte hon en kyss på kinden.
 Med en sakta fläkt af vinden,
 Strax försvann den huldans bild.

Men i samma stund försvunno
 Äfven mina dystra qual.
 Oppen stod mig minnets sal —
 Hoppets strålar hjertat hunno.

Än jag hör de läppars ljud,
 Hvilkas kyss på kinden lågar;
 Men jag vet ej om jag vågar
 Efterkomma deras bud.

Midsommar.

Ängen doftar, lunden susar,
 Och i öster solen ler.
 Bäckan genom dalen brusar,
 Störtande från klippan ner.
 Allt är fröjdfullt, allt är skönt —
 Floras rike klädt i grönt,
 Och med blomsterns färger randadt,
 Guldet rikt med purpurn blandadt.
 Stilla morgonfläktar sväfva,
 Torka tår'n af blommans kind.
 Lärkans sänger fjerran bäfva,
 Förda utaf vestanvind.
 Yngling! skön är denna dag;
 Njut dess flyende behag.
 Snart dess blomsterskrudar fallna,
 Snart de ljumma fläktar kallna.
 Snart skall höstens stormil skörda
 Denna rika blomsterprakt —
 Lär dig då att lika vörda
 Uti allting Skaparns makt.
 Se i ängens blomsterdrägt
 Och i vestans ljufva fläkt
 Samma allmakts hand, som slungar
 Blixtens viggas, då *Han* ljungar, —
 Samma hand, som höstens vindar
 Och dess slagregn sända skall, —
 Samma hand, som dystert lindar
 Snart i vintermantel kall

Dessa dalar, lunder, fält,
 Dem Han nu så prydda ställt.
 Lika makt i allt du röner:
Honom allt med ära kröner!

1826.

De Trolofvades bön.

Gode Fader! barnen blicka
 Med förtröstan till Dig opp.
 Hör den bön, vi båda skicka
 Hem till Dig med ödmjukt hopp.

Nu vi räckt hvarandra handen
 Till ett dyrt, ett sällt förbund —
 Må de vara, helga banden,
 Knutna i en lycklig stund!

Intet ovisst hopp vi bygga
 Uppå världens gunst och guld;
 Vi vår sällhet endast trygga
 Vid din kärlek, Fader huld!

Bergning Du ock oss bereder;
 Ja, Du ser, hvar hyddan står,
 Dit oss vägen en gång leder —
 Hyddan, vi få kalla vår.

Der, o Gud! låt våra dagar
 Flyta hän i ostörd ro,
 Tills en gång — när Dig behagar —
 I din himmel vi få bo!

1833.

Till min Broder Edvard,

på hans *Födelsedag*, den 11 Maj.

Som nu, han Dig tillmötes gick
 Med blommor och med sång —
 Den sköna Maj, när blåögd blick
 Du höjde första gång.

Den blomsterskaran vissnat har;
 De sångare ha' flytt.
 Med nya skiften nya da'r
 För Dig ha' sedan grytt.

Snart, Broder, flyr han äfven bort,
 Den Majdag, som nu ler;
 Och så är blomstringstiden kort
 För allt hvad jorden ger.

Må *Kärlek* kring Dig rosor strö,
 Som aldrig fallna af, —
 Som blomma under vinterns snö,
 Och blomma på din graf!

Må *Tro* och *Hopp*, de Englar två, —
 Inom ditt eget bröst
 För Dig en himmelsk vårsång slå —
 Ännu i livets höst!

**Till Mamsell M. G., på hennes
 Födelsedag.**

Blommor brytas,
 Kransar knyts:
 Dina vänner fröjda sig.
 Mot det höga
 Månget öga
 Höjes, under bön för Dig.
 Hulda Flicka!
 Jag vill skicka
 Upp till himlen ock min bön:
 »Sällhet, trefnad
 »Åt din lefnad!
 »Hvarje dag, som denna — skön!»

**Till Mamsell M. R., på hennes
 Födelsedag.**

Vid Mammans bröst, af fröjdfullt hopp
 Och lycklig kärlek rikt,

Låg späda *Barnet*, — rosens knopp,
 Uti sin slummer, likt.
 På lätta fjärlvingar flög
 En vänlig sömnens son,
 Och till den *Lillas* hjerta smög
 Sin helsning ofvanfrån.
 Vår sköna Malin drömde då
 Sin första ljufva dröm:
 »På Edens fält, bland englar små
 »Hon lekte glad och öm.
 »Hon kyssar gaf och kyssar tog,
 »Och blomsterkransar knöt.»
 Nu första gång den *Hulda* log
 Uti sin Mammans sköt'.
 Så vaknade i Flickans drag
 Det blida löjets vår,
 Och blomstrar se'n med nytt behag
 För hvarje dag, hvar't år. —
 Se, glädjens fjärl sväfvar hän
 Kring munnens purpur-rand —
Hon ler! — helt visst Hon drömmer än
 Om Edens blomsterland.

På ett Stamboksblad.

När, efter år och dagar, än
 Din ungdoms minnen helsa Dig, —
 De hviske ock ett ord om mig —
 En helsning från din trogne vän!

Thure.

Främlingen.

Snart våren ler, och fogeln vaknad
 Ur vinterdvalan, kall och lång —
 I hemmets dal, med stillad saknad,
 Snart höjer glad sin sång.

Men främlingen — — hans sång ej klingar,
 Som fogelns, glädligt, fri från qual.
 Han längtar hem, men har ej vingar
 Att fly till hemmets dal.

Vårsång.

Lif och glädje strömma ner
 Från det ljusa höga.
 Fogeln sjunger, vänligt ler
 Lilla blommans öga.
 Och med hopp
 Blickar opp
 Till de sälla landen,
 Tröstad, menskoanden.

Vinterns dystra töcken flytt,
 Våren skalkas åter;
 Så skall äfven le på nytt
 Ögat, som nu gråter.
 Äfven jag
 Molnfri dag
 Vill ånyo hoppas:
 Glädjens rosor knoppas.

Och när sedan hvarje ros
 Här på jorden härjats,
 Vår och sommar flytt sin kos,
 Sista solen bergats, --
 Då min sång
 Än en gång
 Helsar våren åter,
 Der ej ögat gråter.

Vårsång i hemmet.

Välkomna, foglar små!
 Att än en gång
 I hemmets dalar slå
 Er barndoms sång.

Ljuft klingar sången här
 I lunden grön,
 Och kärlek Eder bär
 Skön sångarlön.

Men höstens dystra spår
 Röj's innan kort,
 Och hän till söderns vår
 I ilen bort.

Så sjunger äfven jag
 I vårpydd lund,
 Och lyder nöjets lag --
 En flyktig stund.

Snart kommer frostig vind
 Och bryter af
 Hvar ros med purpurkind,
 Som lifvet gaf.

Från jordens kala strand
 Min håg då står,
 Till Edens blomsterland —
 Till evig vår.

1834.

Sommarmorgon.

Sjungande, mot himlen blå
 Lilla lärkan glad sig svingar;
 Och i lunden sylfer små
 Skaka muntert gröna vingar.

Dalens dimma sväfvar hän —
 Offerånga — mot det höga.
 Lilla blomman böjer knän,
 Bedjande med tårfyldt öga.

Skön är bygdens sabbatsstund,
 Herrligt tolkas Skaparns ära.
 Under höga templets rund
 Äfven jag vill offer bära.

Dock hvad offer, värdigt Dig,
 Helige! kan stoftet gifva?
 Rörda hjertat offer sig —
 Låt det ditt förevigt blifva!

Hösten.

Från fordomtima jag älskat *våren*,
 Det glada *barnet*, med krans i håren.
 Ljuf var mig *sommarn*, den sköna *brud*,
 Med ljusa blickar och purpurskrud.

Ännu de ligga mitt hjerta nära,
 Och hviska troget om minnen kära.
 Ej mindre dyrbar du är mig dock,
 Bleckindad *Engel* med gullgul lock.

Din blick är tårad, men vänligt anden
 Du vinkar hän till de bättre landen —
 Och lärer främlingen skåda opp
 Till Fadershuset, med stilla hopp.

Helsning till Nya Året.

Nya År! du sväfvar till oss neder,
 Blyg och tyst, lik nunnan i sitt dok,
 Och kring nejden hvita slöjan breder —
 Som oskrifvet blad i minnets bok.

Månen aningsfullt belyser färden;
 Hoppfullt stjernor glänsa i din skrud.
 Var välkommen till den lägre världen,
 Evighetens Dotter, stoftets Brud!

Ej förmå de skynda blickar tyda
 Gåfvobrevet, lagdt uti din hand, —
 Om du har min väg att blomsterpryda,
 Eller leda genom öknens sand.

Dock, du väna! tag mig i ditt sköte;
 Nöjd jag följa vill på okänd stig —
 Närmare till Himlafadrens möte,
 Närmare till hemmet för du mig.

Sorgen.

Nu hade jag glömt dig. Om kärlek och vår
 Jag drömde så lycklig en dröm.
 Välkommen! Du lär mig, hur lyckan förgår
 Här nere, — en ilande ström.

Du lär mig att söka, med längtan och bön,
 Min anings Förlofvade land;
 Der rosorna blomma, och myrten står grön
 Alltjemt på den fridlysta strand.

Du skyddar mitt hjerta för dårskap och fiärd;
 Ur stoftbanden löser du mig.
 Till skönare nejder, till ljusare verld
 Han drager, din törniga stig.

Så led mig då troget, beslöjade Vän!
 Jag vandrar så tryggt vid din hand.
 Vid grafven vi skiljas, men råkas igen
 Derofvan i stjernornas land.

Då lyfter du slöjan, jag skådar din bild ---
 En Engel i strålande glans,
 Du nalkas mig åter, förtrolig och mild,
 Och räcker mig segrarens krans.

Tröstarens Sång.

Kämpande hjerta!
 Stilla din oro en gång;
 Mildra din smärta ---
 Lyssna till tröstarens sång.

Hör hur den tonar,
 Fridfullt i stridernas dal:
 »Kärlek försonar
 »Menskan med jordlifvets qval.»

»Kärlek försvarar
 »Trofast i faror och strid.
 »Kärlek förvarar
 »Glädjen i motgångens tid.»

»Kärleken helar
 »Såren af törnet du fick.
 »Kärleken delar
 »Molnen, som skymma din blick.»

»Kärleken fyller
 »En gång ditt längtande hopp:
 »Kärlek förgyller
 »Himlen — och ta'r dig dit opp.»

Kämpande hjerta!
 Stilla din oro en gång;
 Mildra din smärta —
 Lyssna till tröstarens sång.

Sömnen och Döden.

Der satt jag i den mörka qväll,
 Med smärtan ensam i mitt tjäll;
 Och under qvalda hjertats strider,
 Jag tänkte på förgångna tider,
 Då himlen hvälfdes ljus och klar,
 Och jorden blomstersmyckad var,

Min tysta suck en Engel hörde;
 Han kom och vid min tinning rörde,
 För tårad blick en slöja drog —
 Och lugnadt qvalda hjertat slog.
 Som nattens slöja jorden skymmer,
 Så skyndes sorger och bekymmer;
 Men klarnad för min inre syn,
 Stod sköna världen ofvan skyn —
 Den verld, dit inga stormar hinna,
 Der alla sorgemoln försvinna —
 Der inga tårar gjutas mer,
 Men hvarje öga saligt ler. —
 Och i de rika blomstergårdar,
 Dem fridens hulda Engel vårdar,
 Der bodde jag, der stod mitt hus
 Så vänligt uti solens ljus.
 O! jag var säll; — men dagen grydde,
 Och all min *dröm*da sällhet flydde!

Dock — när en gång den sista qväll,
 Med smärtan ensam i mitt tjäll,
 På flydda glädjeda'r jag tänker,
 Och ingen vänlig stjerna blänker,
 Och *Vännens* blick ej mot mig ler, —
 Då sväfvar åter till mig ner
 En Engel från de bättre landen,
 Med slocknad fackla uti handen.
 Och när hans hand min tinning rör,
 Då blir der lugt — ej oro stör,
 Ej smärta mer mitt hjerta hinner.
 Nu jorden, lik ett moln, försvinner;

Och åter klarnar för min syn
 Den sköna världen ofvan skyn.
 Här bor jag nu i blomstergårdar,
 Dem fridens hulda Engel vårdar.

Här är mitt *hem*, här står mitt hus
 Så vänligt uti solens ljus.

Det hemmet aldrig jag förlåter —
 Jag flyttar ej till jorden åter.

Lid och Hoppas!

Qvalda hjerta, lid och hoppas!
 Äfven sorgedagen flyr —
 Under drifvan liljan knoppas,
 Ofvan molnen stjernan gryr.

Ej det blef oss här att skåda
 Till en himmel, ständigt klar —
 Ljus och skugga vexla båda,
 Ros och törne jorden har.

Efter storm och regn, i dalen
 Blomman frisk och perlpnydd står —
 Lid och hoppas! — efter qvalen
 Dubbelt ljuf blir glädjens tår.

Lid och hoppas! — Stunden jagar
 I den flydda stundens spår —
 Snart på *tidens vinterdagar*
 Följer *evighetens vår*.

Bön.

Fader! Du som leder
 Alla verldars lopp,
 Hör ditt barn, som beder:
 Skänk mig frid och hopp!

Lär mig nöjd försaka
 Jordens korta fröjd —
 Högre sällhet smaka,
 Uti Dig förnöjd!

Och när tårar strömma,
 Skänk mig tålmod!
 Må jag aldrig glömma,
 Gud! att Du är god.

Hjelp mig troget strida
 Lifvets korta dag —
 Segerns stund förbida
 Af ditt välbehag.

Och när sist jag lyftar
 Bön i Jesu Namn,
 Och min ande flyktar —
 Tag den i din famn!

INNEHÅLL.

<p style="text-align: center;">Versar till Laura.</p> <p>Sångmön 5. I Lauras Stambok 5. På Lauras Födelsedag 6. En Minnesgåfva 7. På Lauras Födelsedag 8. Lauras Minneskrans 9. Nyårsönskan till Laura 10. Mitt Hiertas Svar 11. Sällan råkas Vi 12. Sång-Ämne 12. Kärleken är Majsol 14. Lauras Kärlek 15. Thures Klagan 16. Rosen 18. Violblomman 18. En Minnesblomma 19. Vid slutet af en Dagbok 19. Sjuklingens Afsked 20. Slut-Helsning 21. Välönskan 21. De Älskandes Möte 22. Den glada Våren 22. Morgon-Helsning 23. Främlingens Vårsång 24. Höstsång till Laura 25. Min Blomstergård 25. Tack för Rosen 26.</p>	<p>Med en Verssamling 27. Förnyad Vår 27. Afsked 28. En ljuflig Dröm 28. Längtan 29. Återseendet 30. Vid Lauras graf 32.</p> <p style="text-align: center;">Versar af Blandadt Innehåll.</p> <p>Sångmöns Helsning 35. Midsommar 37. De Trolofvades Bön 38. Till min Broder Edvard 39. Till Mamsell M. G. 40. Till Mamsell M. R. 40. På ett Stamboksblad 41. Främlingen 42. Vårsång 42. Vårsång i hemmet 43. Sommarmorgon 44. Hösten 45. Helsning till Nya Året 45. Sorgen 46. Tröstarens Sång 47. Sömmen och Döden 48. Lid och hoppas! 50. Bön 51.</p>
--	---

6000193732

Göteborgs universitetsbibliotek

